

Nam Plato uarius: multiplex: copiosus: & tantæ eloquentiæ fuit: ut Iouem si græce loqui uoluisset: Platonice locuturum philosophi dicerent. De quo ita Fabius. Quis dubitet & Plato nem esse præcipuum: siue acumine differendi siue eloquendi facultate diuina quadam & homerica: multum enim supra prosam orationem quam pedestrè græci uocant surgit ut mihi non hominis ingenio: sed quodam delphico uideatur oraculo dei instinctus. ^a Grauiissime: quantum ad sententias & pondera rerum: quas calebat in omni disciplina summus. ^b Copiosissime: quantum ad ubertatem orationis & sublimitatem illam dicendi: qua Plato aliis atecelluit. ^c Et Demosthenem. Demosthenes iterpretatur robur populi: omnis græciæ oratores superauit. In philosophia platonem audiuit. Hicseum uero rhetorem in arte dicendi. ^d Tenuisset: uoluisset tenere atque defendere sua eloquentia: sed philosophiam non curauit elo-

tractare uoluisset: grauiissime et copiosissime potuisse dicere. Et Demosthenem si illa quæ a Platone didicerat tenuisset: et pronūciare uoluisset ornate splendideque facere potuisse. Eodemque modo de Aristotele et Isocrate iudico. quorum utque suo studio delectatus contempsit alterum. Sed cum statuissem aliquid hoc tempore ad te scribere et multa posthac ab eo exordiri uolui maxime: quod et ætati tuæ esset aptissimum:

Ornate & splendide: omne splendidum est ornatum: sed non econtra: ornatus in oratione a multis haberi potest: splendor uero a paucis. Vnde ut exprimeret Demosthenis summam eloquentiam: qui Ciceronem quantus effecit: illum dicit non modo ornate: sed etiam splendide: quod paucis datum est: dicere potuisse. ^e Eodem modo: similiter ut dixi de Platone & Demosthene: Aristoteles totum se ad philosophiam contulit: quis liberos rhetoricos ad Alexandrum & ad Theodectem scripserit. De quo Fabius. Quid Aristotelem quem dubito scientia regum: an scriptorum copia: an eloquendi suauitate: an inuentionum acumine: an uarietate operum clariorem putem. Isocrates condiscipulus Aristotelis audiuit enim & ipse Platonem. suauissimus orator fuit: & in diuerso genere dicendi nitidus & compactus: & palestra quæ pugna: ut inquit Fabius magis accommodatus: omnis dicendi ueneres sectatus est: inuentione facilis: honesti studiosus: in compositione diligens & curiosus usque ad reprehensionem: cuius domus cunctæ græciæ quasi ludus quidam paruit atque officina dicendi. nam auditoriis quæ iudiciis aptior gloriam intra parietes alebat. Cui inuidens Aristoteles: adolescentes & ipse docere coepit: ut sapientiam cum eloquentia iungeret: dicens: turpe est tacere cum Isocrates loquatur. Isocrates primus panegyricos scripsit & .iiii. & .lxxx. ætatis anno cum librum composuit: qui panathenæicus inscribitur centum & sex annos uixit Isocrates filius fuit Theodori opificis tibiarum. ^f Suo studio: proprio & quod quisque magis amabat. ^g Contempsit alterum: Aristoteles contempsit laudem ex arte dicendi & Isocrates quis philosophiam didicisset: oratoriam facultatem cum summa laude & æstimatione amplexus est & excoluit. ^h Sed cum statuissem: facit auditorem attentum: dicens se id nunc scribere uoluisse: quod esset conueniens adolescentiæ filii: & suæ autoritati: qui iam peruenerat ad senectutem longa regum experientia edoctus quem decebat instituere adolescentes officiis: quæ patent latius: quum nulla ætas propriis officiis uacare debeat. & affert rationem quare id fecerit: quoniam hæc præcepta de officiis aptissima erant ætati Ciceronis adolescentis: qui ad felicitatem humanam & suam perfectionem a patre debebat institui clarissimo uiro: & in omni disciplinæ genere perito: ut utriusque decorum seruaretur. Nam ab adolescentia: ut inquit Plato institui hominem oportet: ut officiosus adolescat: & his gaudeat quibus gaudendum est & doleat quibus dolendum. formatur enim disciplinis tenera ætas: ut cæra manu artificis: & multum refert a teneris consuescere. Ideo scribit Horatius: Quo semel est imbuta recens serua bit odorem Testa diu. Vnde tenera ætas in libidinibus arcenda est aliisque sceleribus: quoniam cum ætate adulescunt: & ingenii aciem perdunt: qua iactura nulla potest esse maior. Difficile enim est uitia recidere: quæ nobiscum creuerunt. ⁱ Statuissem: constituissem aîo: & decreuissem. Et multa posthac: post hoc tempus scribere: scilicet posthac significat post hoc tempus, ante hac: ante hoc tempus. Scripturus igitur Cice. multa ad filium: uoluit a mediis officiis incipere: quibus tenera ætas debebat institui. ^m Volui exordiri: incipere & auspicari: inde exordia. Exordiri est incipere res maiores. Vnde Syllius poema suum ita auspicatur: ordior arma. ⁿ Aerari tuæ: adolescentiæ quæ mediis officiis: cum ad perfectum matura non sit: formari debet. Ista enim media officia: quæ dicuntur: omnibus communia sunt: & communia appellat: & cuique ætati sua tribuuntur. ^o Aptissimum: decens & conueniens. nam adolescens his officiis ad habitum uirtutis instituendus est: quum in ipso non possit esse uirtus: quia uacat prudentia: quæ magna rerum experientia comparatur: sed est indoles & quoddam uirtutis signum: & sic in

utroque delectatus
vel delectatus //